

Презъ цѣлия день валѣ непрекъснато снѣгъ, придруженъ съ страшна виелица.

Наближаваше нощъ и надеждата за спасение ставаше все по-малка. За нещастие, и на следния день бурята не изглеждаше да престане. Последния фасулъ бѣше вече сваренъ и изяденъ. Смъртта ги дебнѣше.

Въ тоя день отчаянието на бѣглеца достигна до крайния предѣлъ. Детето бѣше едничката прѣчка, за да стигне до безопасно убѣжище. Той проклинаше часа, въ който детето застана на пътя му. Той реши да напустне това мѣсто, като остави момченцето, и презъ снѣга да отиде до празната овча кошара, която се намираше на десетина километра далечъ. Презъ това време на годината овчаритѣ оставяха тамъ всѣкакви храни.

— Защо да вземамъ това случайно срещнато дете съ себе си? Ако не тукъ, на друго мѣсто ще го оставя. И той реши да върви тамъ. Въ него злото наново започна да надвива надъ доброто. И той отиде въ тунела да вземе палтото си. Малкиятъ Били тичаше довѣрчиво до него и се мъчеше да го хване за ржка, но Никъ грубо я отдрѣпна. Тогава Били се улови за панталонитѣ му и весело разговаряше, додето вървѣха по тъмния коридоръ.

„Никъ. — каза мѣничкото съ нѣкакъвъ странный гласъ, — нали ни е жалко за мѣничкитѣ момченца, които нѣматъ такава хубава дупка, за да се скриятъ когато вали снѣгъ?“

Но не получи отговоръ. Подиръ малко пакъ продължи:

„И страшно ни е жалко за мѣничкитѣ момченца, които нѣматъ приятель?“